

Paisatges

Lluís Calvo

ANUNCI DE L'HIVERN

Dels sostres esfondrats penja l'hivern
amb les mans d'un presagi humit de fulles.
Un temps de lentes pluges ens convida a l'oblit
i esquinça les paraules que ressonen
com música en el huit –barana i flor,
matafaluga i pou, gavella o branca–
fins assajar el balbuceig d'un món
que capgirat s'estén cap a nosaltres.
Ara sabem, curulls de solitud,
que ser feliç pot ser l'estranya desraó
d'un silenci absolut. Tot és llunyà:
evanescent resposta de qui espera, tan sols,
l'esdevenir desgavellat i pur.

RIU DE MIGJORN

Allí on la pell de l'aigua fa estremir els til·lers
el colze de la riba contorneja els teus ulls
abocats al silenci. Un bleix de llum
ha vestit blaus de festa en el vol de les aus
que planen sobre l'or de les passerres.
A mig camí del vent hem avivat
la blanca somnolència dels dies que s'enlairen
com el cos d'una carpa rellisquent:
remolins en un cercle vorejat de còdols
i les mans que jugaven al cantó d'una arbreda
desvetllada en la boira. Cap desig, cap promesa:
llançàvem cada pedra al fons obscur
d'un riu desproveït de mites i paraules,
amb una força antiga, enllà del temps.
I és ara quan ens preguntem, en va,
pels fons llimosos i ocres de la vida.

TERRA GROGA

Deslliures la nuesa d'un salvatge adéu
de pols i terra groga. Entre matolls silents
les ombres s'encavalquen amb la claror de l'aigua
i beus, assedegar, dels pous de l'abundor.
Per quina set les ales del crepuscle
esdevindran més belles? En aquest erm brulent
la solitud s'esbalça en tu. Les aus s'enlairen.
El temps et crida al seu redós: ningú.

FAJA DE PELAY

Per a M. A. Bolaños
i M. Arias

El pedregar s'adorm en l'espatlla d'un bosc
que besa l'emparança dels el·lèbors.
Ignoro qui ens empeny, ombres amunt del cel,
fins tocar amb les mans un reducte de neu
que s'allunya darrera la boirada.
Esperitats, partim amb el silenci humit
de les paraules ermes que ens defugen.
Només de tant en tant un ramat enfollit
o una pedra despresa del rocam
atura el nostre pas. Algú ens percaça,
però evitem la seva desraó
hereva dels vells teixos metzinosos.
Sabem que sols fugim de nosaltres mateixos,
astorats per l'esclat que ens torba i ens desprèn
de tot allò que ja no és flama de desig.
Camí enllà, només la nit ens reclourà
cap al fons de les valls, allí on la solitud
i el cansament conjuraran l'empait
d'una bellesa massa poc creïble.

TEMPS DE PLUJA

El llac de porpra s'alça des d'un cel
d'argent entotsolat en un instant de pluja.
S'allargassen les aigües i es demora la llum
enllà de l'est, on l'ombra sedejava
una flama en la boira. Entre reguers silents
i baranes en verd la finestra ens traïx.
Els límits fonedissos de la nit
ja t'imaginem nua. Som l'estrip del plaer:
la deu, el cim, la riba on neden els xarxets
i l'ombra dels vells àlbers en corrua.
I som l'anhel d'un temps que es migparteix
com el pa dels germans, com la raó dels ulls
entre els amants o els frecs de mitja lluna.
Per quin anhel et fas de nou present?
L'albada sense ribes et coneix:
finíssim desgavell amara el cos,
el teu desig en festa. I m'hi convides.